

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **TV-CZ s.r.o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, IČ 242 67 309, zast. Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.3.2015, č.j.: RRTV/1465/2015-RUD, sp.zn.: 2014/1253/RUD/TV,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“ nebo „žalovaná“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Rada uložila žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč za porušení ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se dopustil odvysíláním teleshoppingového bloku EZO.TV dne 9.11.2014 od 12:00 hod. na programu ACTIVE TV, který předkládal tvrzení o zdravotním stavu volajících jako fakta, čímž podporoval chování ohrožující zdraví, přičemž někteří diváci si zjištění a rady protagonistky (dále též „moderátorka“) mohli vyložit i jako náhradu lékařské péče a zanedbat tak prevenci či léčbu závažných onemocnění. Současně byla žalobci uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení paušální částkou 1 000 Kč dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí Rada nejprve konstatovala, že společnost TV-CZ s.r.o. je provozovatelem televizního vysílání programu ACTIVE TV šířeného jednak prostřednictvím pozemních vysílačů a jednak prostřednictvím družice. Dne 9.11.2014 byl na

tomto programu od 12:00 hod. odvysílán teleshoppingový blok EZO.TV, který Rada následně popsala:

Moderátorka J. H., prezentující se v tomto teleshoppingovém bloku jako léčitelka a ezoterička, nabízí diagnostiku zdravotního stavu pro jednoho člověka a k tomu léčebný balíček pro dvě osoby. Tato služba je nabízena slovně moderátorkou i grafikou na obrazovce.

Nabízená služba vypadá tak, že volající sdělí pouze své jméno a datum narození a osobu, které chce také zaslat léčebný balíček. Moderátorka si údaje zapíše a poté krouží siderickým kyvadlem či krystalem (ze záznamu pořadu nebylo možné jednoznačně identifikovat tuto pomůcku). Poté moderátorka sdělí „diagnostiku zdravotního stavu“ osoby, kterou volající určil. Při diagnostice moderátorka vyjmenovává orgány, se kterými má mít daná osoba problémy, konstatuje i konkrétnější diagnostiky, např. vysoká hladina cukru, homocysteinu, špatná tvorba enzymů atd. Dále tato diagnostika často konstatuje zatížení karmy, narušenou psychiku, ovlivnění černou magií.

Diagnostika vypadá např. následovně (první volající): *„Problém s tenkým střevem a s výměnou, že mu špatně vytvářejí vitamíny a minerály v těle, protože to tenké střevo mu tam ty vitamíny a minerály nechce jako vypustit. Takže tady je potřeba, jsou tady parazité v tenkém střevu i na tlustém střevu. Je tady vysoká hladina homocysteinu a strašně moc bakterií a v organismu dýchací problémy, ledviny, psychika narušená prostřednictvím dalších osob. Potřeba, jak jsem říkala, doplnit vitamíny, minerály, je tady potřeba i změna výživy. Karma je zatížena v oblasti partnerských vztahů, karmu svoji vlastní má zatíženou na 80 %, v rámci partnerství 60 %, linie rodu žen 90 %, linie rodu mužů 40 %...“* Jako léčbu pak navrhuje gemmoterapii, tj. zakoupení kúry (sděluje konkrétní čísla daných kúr) od firmy Naděje, která se má aplikovat po dobu dvou měsíců, popř. dále medikaci bioinformačních přípravků (Gynex, Vironal, Floradix, Folbene).

Následuje zaslání „léčebného balíčku pro 2 osoby“, které vypadá tak, že moderátorka má ruce sepnuté před tělem jako při modlení a odříkává následující text, přitom pokud vysloví jméno, dlaně obrátí na kameru:

„Prosím a žádám o aktivaci aura fleš, čakra fleš, DNA fleš, mentální fleš, meridián fleš, plazma fleš, a to pro ... (křestní jméno a datum narození osob, které sdělil moderátorce volající), a to pro jejich nejvyšší dobro, děkuji vám a amen.“

Dále prosím a žádám o aktivaci andělského léčení, o aktivaci léčení od andělů a archandělů, též o aktivaci léčení z plejád, o aktivaci léčení z nekonečné řady bohů elohim, o aktivaci léčení z osmého ráje pro ... (křestní jméno a datum narození osob, které sdělil moderátorce volající), a to pro jejich nejvyšší dobro, děkuji vám a amen.“

Dále prosím a žádám o aktivaci symbolu hojnosti z kněžského řádu melchizedeků pro ... (křestní jméno a datum narození osob, které sdělil moderátorce volající), a to pro jejich nejvyšší dobro, děkuji vám a amen“.

Dále moderátorka položí levou ruku na srdce, otáčí pravou rukou dlaní na kameru a odříkává následující text. Pokud vyloví jméno, obrátí obě dlaně na kameru. Když v závěru děkuje, opět sepne ruce dlaněmi k sobě:

„Dále prosím a žádám o aktivaci zlaté léčebné energie lásky, a to na srdeční čakru, hluboko uložené bloky na srdeční čakře, též na fyzické srdce, hluboko uložené bloky na fyzickém srdci, a to pro ... (křestní jméno a datum narození osob, které sdělil moderátorce volající), a to pro jejich nejvyšší dobro, děkuji vám a amen“.

Po citaci ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání Rada uvedla, že moderátorka teleshoppingového bloku předkládá tvrzení o zdravotním stavu volajících jako fakta z pozice authority. Rady, jak postupovat, omezuje na užívání specifických přípravků, které nemají povahu léčiv. Problematické je, že může zůstat skryt skutečný zdravotní stav volajících, kteří se o něj přestanou na základě získaných informací dále zajímat, což může mít závažné důsledky pro jejich zdraví. Někteří diváci si rady protagonistky totiž mohou vyložit jako

náhradu lékařské péče a zanedbat tak léčbu třeba i závažných onemocnění, čímž může dojít k chování ohrožujícímu zdraví.

Následně Rada konstatovala, že zahájila s účastníkem řízení z moci úřední správní řízení pro možné porušení § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, přičemž účastník řízení v písemném vyjádření namítá, že provozovatelem předmětného teleshoppingového bloku je společnost TELEMEDIA INTERACT PRODUCTION HOME LIMITED, se sídlem Arch. MAKARIOS III, 195 NEOCLEOUS HOUSE P.C. 3030 LIMASSOL CYPRUS, a že účastník řízení (nyní žalobce, pozn. soudu) poskytl toliko vysílací prostor, proto nemá odpovědnost za uvedený pořad. Dále je účastník řízení toho názoru, že pořad nepodporuje chování ohrožující zdraví, přičemž poukázal na § 4 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) s tím, že každý svéprávný člověk musí vědět, že tento pořad nemůže nikoho vyléčit a ani se o to nesnaží, naopak může pro někoho být psychickou vzpruhou a může mít na něj příznivý vliv. Závěrem účastník poukázal na jiné prvky používané v alternativní medicíně, např. homeopatika, u nichž je účinnost rovněž sporná.

Poté Rada v napadeném rozhodnutí uvedla správní uvážení vztahující se k dané věci a vypořádala se s námitkami účastníka řízení

V podané žalobě nesouhlasí žalobce s napadeným rozhodnutím, neboť tvrdí, že za deliktní jednání nenese odpovědnost, nadto se nejedná o jednání podporující chování ohrožující zdraví. Žalobce má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť mu byla nezákonně uložena sankce, která je nepřiměřeně vysoká a která zasáhla jeho majetkovou sféru. Své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že není provozovatelem teleshoppingového pořadu EZO.TV, nýbrž tímto provozovatelem je společnost TELEMEDIA INTERACT PRODUCTION HOME LIMITED, se sídlem Arch. MAKARIOS III, 195 NEOCLEOUS HOUSE P.C. 3030 Limassol, Cyprus. Žalobce pouze poskytuje vysílací prostor, průběh a obsah předmětného pořadu nemůže ovlivnit, nemůže proto být ani sankcionován za obsah teleshoppingových bloků.

Žalobce poukázal na § 2 odst. 1 písm. c), § 6b, § 8a odst. 1 písm. s) a § 8a odst. 2 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) a § 48 zákona o vysílání, přičemž z uvedených ustanovení dovodil, že pokud je reklama šířena v rozhlasovém či televizním vysílání a zadavatele reklamy nelze určit, odpovídá za obsah reklamy provozovatel vysílání. Zpracovatel odpovídá za obsah reklamy v plném rozsahu, byla-li zpracována pro jeho vlastní potřebu a pokud byla reklama zpracována pro potřeby jiné osoby, odpovídají za její soulad se zákonem zpracovatel a zadavatel společně a nerozdílně. Zadavatel se zproští odpovědnosti za obsah šířené reklamy, který je v rozporu se zákonem, prokáže-li, že zpracovatel nedodržel při jejím zpracování jeho pokyny a v důsledku toho je obsah reklamy v rozporu se zákonem. Ust. § 8a odst. 1 písm. s) zákona o regulaci reklamy se přitom použije pouze, pokud zadavatel není znám, v takovém případě by za obsah odpovídal provozovatel vysílání. V daném případě však ve správním řízení sdělil žalobce, jako šířitel předmětného teleshoppingového bloku, jméno objednatele, resp. zadavatele. Dle žalobce bylo proto na místě zahájit řízení se zadavatelem předmětného teleshoppingového bloku, neboť ten měl primárně odpovědnost za obsah daného konkrétního teleshoppingu. Na podporu uvedeného poukázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2014, č.j. 11 A 52/2011-47.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že obsah daného pořadu nepodporuje chování ohrožující zdraví či bezpečnost nebo chování, které hrubě ohrožuje ochranu životního prostředí. Nebylo totiž prokázáno, že by se na základě tohoto pořadu volající měl přestat starat o svůj zdravotní stav. Z pořadu nevyplývá, že by byl zdravotní stav volajících předkládán jako definitivní fakta, jak uvedla Rada. V pořadu není tvrzeno, že by snad volající měli zanedbávat lékařskou péči, že by neměli chodit k lékaři či snad by je měl pořad jakkoliv vyléčit. Uvedené je zřejmé každé svéprávné osobě. Na podporu uvedeného odkázal žalobce na § 4 občanského zákoníku, dle něhož každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a každý to od ní může v právním styku důvodně očekávat. Dle žalobce není možné, aby s ohledem na rozum průměrného člověka na základě skutkových tvrzení, které jsou uvedeny v podmiňovacím slovesném tvaru, měl být žalobce potrestán za údajné domněnky žalované.

Žalobce poukázal rovněž na podobnost s jinými prvky používanými v alternativní medicíně např. homeopatika, jejichž účinnost je rovněž sporná a na zdraví lidí nezměřitelná.

Ve třetím žalobním bodu brojí žalobce proti výši uložené pokuty a konkrétně namítá, že v daném případě chybí prvek zavinění, přičemž Rada ani neuvádí, jak měl žalobce předmětný delikt zavinit a jak mohl ovlivnit jeho obsah.

Ačkoliv Rada uvedla, že přihlédla ke skutečnosti, že předmětný pořad byl vysílán na programu nedosahujícímu velkou sledovanost, uložila žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč, která je nepřiměřeně vysoká a pro žalobce likvidační. Jako provozovatel malé teleshoppingové televize s neměřitelnou sledovaností má nepatrné postavení na mediálním trhu. Tyto okolnosti však Rada při stanovení ukládané výše nezohlednila.

V písemném vyjádření k žalobě Rada navrhla žalobu zamítnout a odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům dále uvedla:

– *k námitkám v prvním žalobním bodu*, že povinnost v ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání je upravena ve vztahu k provozovateli vysílání, nikoli ve vztahu k šířiteli reklamy, o němž hovoří zákon o reklamě;

– *k námitkám ve druhém žalobním bodu*, že správní delikt v ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání je správním deliktem tzv. ohrožovacím, tedy pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu postačí i pouhé vyvolání nebezpečí ohrožení zdraví a vznik skutečného následku (např. ve formě prokázaného ohrožení či poškození zdraví, zanedbání lékařské péče) není pro naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu nutný. Postačí, pokud teleshopping byl způsobilý tento škodlivý následek vyvolat. I když přímo nezazněla v pořadu výzva, aby se volající přestal léčit či navštěvovat lékaře, nicméně moderátorka v průběhu celého pořadu diagnostikovala zdravotní stav volajících a následně jim doporučovala vhodné způsoby léčby jejich onemocnění. Žalobce poukazuje na § 4 občanského zákoníku s tím, že každá svéprávná osoba musí vědět, že pořad nemůže nikoho vyléčit, přitom však celý pořad je proložen diagnostikou zdravotního stavu volajících a následnou „léčbou“ pomocí magie. Může tak zůstat skryt skutečný zdravotní stav volajících, kteří se o něj přestanou na základě získaných informací dále zajímat, což může mít důsledky pro jejich zdraví.

K tvrzení žalobce, že tento typ pořadu může být psychickou vzpruhou, Rada uvedla, že je možno připustit nejvýše psychickou pomoc, nikoli však léčení fyziologických onemocnění.

K poukazu žalobce, že v alternativní medicíně se používají i jiné prvky, např. homeopatika s výtkou, že Rada neprovedla důkaz předloženým článkem o homeopaticích, uvedla Rada, že není rozhodné, zda existuje určitá paralela mezi prezentací léčení v předmětném pořadu a homeopatickou léčbou, neboť tato okolnost nemá žádný vliv na vyhodnocení jednání žalobce jako jednání protiprávního. Přesto lze uvést, že homeopatika jsou zařazena dle zákona č.

378/2007 Sb., o léčivech, mezi léčivé přípravky, jejichž prodej je možný bez lékařského předpisu. Tyto přípravky mohou být dle zákona o reklamě sice předmětem reklamy, avšak tato reklama podléhá přísným omezením obsaženým v ust. § 5a zákona o reklamě.

K tvrzení žalobce, že v napadeném rozhodnutí jde pouze o domněnky uvedené v podmiňujícím slovesném tvaru, Rada zdůraznila, že v daném případě jde o delikt ohrožující, což znamená, že reálný důsledek, tedy reálné ohrožení zdraví konkrétních osob, resp. diváků nemusí Rada ani zjišťovat, ani prokazovat. Pro naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu postačuje pouhá potenciální možnost ohrožení zdraví. Nejedná se o žádné domněnky, nýbrž o srozumitelné a přezkoumatelné odůvodnění;

– k námitkám ve třetím žalobním bodu, že odpovědnost dle ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání je odpovědností objektivní, tedy bez ohledu na zavinění. Rada se srozumitelně vypořádala se všemi námitkami a jasně odůvodnila své úvahy. Rovněž se náležitě vypořádala se všemi zákonnými kritérii určujícími výši pokuty. Kritérium postavení provozovatele na mediálním trhu Rada hodnotila a výslovně ho zohlednila při rozhodování o výši sankce. Nedominantní postavení na komerčním trhu a nízká sledovanost programu byly důvody, pro které Rada uložila pokutu při dolní hranici zákonné sazby.

Ohledně návrhu na moderaci pokuty soudem Rada poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2008, č.j. 4 As 71/2010 a ze dne 30.6.2008, č.j. 4 As 37/2007 a uvedla, že k ukládání pokuty vždy dochází na základě individuálních okolností a v daném případě jsou v napadeném rozhodnutí uvedeny důvody, pro které Rada uložila žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč. Pokuta v této výši odpovídá 12 % z maximální možné výše pokuty. Rada poukázala i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008, dle něhož „*tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter*“. Podmínkou pro uplatnění uvedeného názoru je tedy skutečnost, že pochybnost o likvidačním charakteru pokuty v řízení před správním orgánem výjde najevo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2013, č.j. 6 As 64/2013). V daném případě nebyla Radě známa žádná skutečnost, z níž by vyplývalo, že případná pokuta za předmětný delikt by měla být pro žalobce likvidační.

U jednání, které se konalo ve věci dne 26. června 2015 zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech a zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby. Soud zamítl návrh na provedení důkazu článkem o homeopatických výrobcích ze dne 12.1.2013 pro nadbytečnost, neboť předmětem soudního přezkumu bylo jednání žalobce dne 9.11.2014 od 12:00 hod., které se týká porušení ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, jenž s navrhovaným důkazním prostředkem nemá žádnou souvislost.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud při posouzení dané věci vycházel ze skutečností, které nejsou mezi účastníky spornými (a korespondují s obsahem správního spisu), a sice, že žalobce je provozovatelem

televizního vysílání programu ACTIVE TV, na němž byl dne 9.11.2014 od 12:00 hod. odvysílán teleshoppingový blok EZO.TV. s obsahem podrobně popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nejprve se soud zabýval námitkami obsaženými v *prvním žalobním bodu*, tedy otázkou odpovědnosti žalobce za správní delikt, za který mu byla uložena pokuta.

Z výrokové části napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta za porušení ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, podle něhož provozovatelé vysílání nesmějí zařazovat do vysílání obchodní sdělení, která podporují chování ohrožující zdraví nebo bezpečnost nebo chování, které hrubě ohrožuje ochranu životního prostředí.

Lze konstatovat, že ustanovení § 48 zákona o vysílání upravuje povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání obchodních sdělení, což vyplývá již ze samotného označení tohoto zákonného ustanovení. Jinými slovy dané ustanovení vymezuje jaká obchodní sdělení nesmí provozovatelé vysílání do vysílání zařazovat (odst. 1), jakým obchodním sdělením nesmí ohrožovat děti a mladistvé (odst. 2). Třetí odstavce tohoto ustanovení se týká odpovědnosti za pravdivost údajů obsažených v obchodním sdělení.

Rada se otázce odpovědnosti provozovatele vysílání (tj. žalobce) věnovala v posledním odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí kde, uvedla mj. *„Povinnost stanovená v ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání se tak naprosto jasně vztahuje na provozovatele vysílání, kterým je účastník řízení, tedy společnost TV CZ s.r.o. Povinnost daná ust. § 48 odst. 1 písm. b) tohoto zákona je ve vztahu k provozovateli televizního vysílání, nikoli ve vztahu k šířiteli reklamy.... Celá argumentace účastníka řízení týkající se jeho domnělého vyvinění se z odpovědnosti za obsah předmětného teleshoppingového pořadu odkazem na jeho zadavatele či zpracovatele, je tedy zcela lichá, neboť se jedná o porušení povinnosti ve vztahu k provozovateli vysílání dle zákona o vysílání. Nikoli tedy o povinnost danou zákonem o reklamě, kdy by se jednalo o šířitele reklamy Za obsah teleshoppingového pořadu v souvislosti s ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání tak nese odpovědnost sám účastník řízení jakožto provozovatel programu ACTIVE TV.“*

S výše uvedeným posouzením odpovědnosti žalobce se soud shoduje a dodává, že v daném případě vytýká Rada žalobci jako provozovateli televizního vysílání programu ACTIVE TV, že v rozhodné době porušil svou povinnost nezařadit do vysílání obchodní sdělení, které podporuje chování ohrožující zdraví, jenž je obsaženo v předmětném teleshoppingovém bloku EZO.TV. Soud nemá pochybnost, že Rada správně zahájila a vedla sankční řízení s žalobcem jako se subjektem odpovědným za zařazení předmětného pořadu do televizního vysílání programu ACTIVE TV. Žalobcova námitka, že není provozovatelem předmětného teleshoppingového pořadu, nýbrž pouze poskytuje vysílací prostor, je irelevantní a stejně tak je irelevantní žalobcem uváděný rozbor odpovědnosti zpracovatele či zadavatele vyvozený z jím uváděných ustanovení zákona o reklamě (konkrétně § 2 odst. 1 písm. c), § 6b, § 8a odst. 1 písm. s) a § 8a odst. 2 písm. d) tohoto zákona). Žalobce se nemůže zbavit své odpovědnosti vyplývající z ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, dle něhož jsou provozovatelé vysílání povinni nezařazovat do vysílání mj. obchodní sdělení podporující chování ohrožující zdraví tvrzením, že poskytoval pouze vysílací prostor, neboť to byl právě žalobce jako provozovatel vysílání, který odpovídá za obsah celého odvysílaného teleshoppingového bloku, tedy za veškerá sdělení, veškeré informace, které v předmětném bloku zazněly, včetně sdělení moderátorky.

Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2014, č.j. 11 A 52/2011-47, je třeba uvést, že v tomto rozsudku se soud nezabýval porušením ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, nýbrž přezkoumával uložení pokuty za porušení ust. § 2 odst. 1 písm. c) zákona o reklamě, tedy odpovědnost za zcela odlišný správní delikt.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že obsah daného pořadu nepodporuje chování ohrožující zdraví, konkrétně uvádí, že nebylo prokázáno, že by na základě tohoto pořadu se volající měl přestat starat o svůj zdravotní stav, že z pořadu ani nevyplyvá, že by byl zdravotní stav volajících předkládán jako definitivní fakta, či že v pořadu není tvrzeno, že by snad volající měli zanedbávat lékařskou péči nebo, že by je měl pořad vyléčit.

Rada se námitkami tohoto obsahu zabývala na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedla, že „*nezpochybňuje, že pro někoho tento typ pořadu může být i psychickou vzpruhou a může mít na něj příznivý vliv. Není ovšem přípustné, aby pořad předkládal tvrzení o zdravotním stavu volajících diváků jako neměnná fakta a doporučoval jim vhodné způsoby léčby jejich onemocnění. Ve většině případů se jedná o vážná onemocnění (onemocnění střev, ledvin, cukrovka, špatná tvorba enzymů apod.), jejichž léčba se v žádném případě neobejde bez lékařské pomoci, a není tedy možné, aby moderátorka vytvářela u diváků mylný dojem, že může tato onemocnění vyléčit pomocí čaker a magie.*“ Rada uzavřela, že teleshopping předkládal v daném případě tvrzení o zdravotním stavu volajících jako fakta, čímž podporoval chování ohrožující zdraví, kdy někteří diváci si mohli zjištění a rady protagonistky vyložit jako náhradu lékařské péče a zanedbat tak prevenci či léčbu i závažných onemocnění.

Soud po seznámení se s obsahem předmětného teleshoppingového pořadu konstatuje, že hodnocení předmětného pořadu Radou zcela odpovídá obsahu tohoto teleshoppingového pořadu. Soud ověřil, že moderátorka sděluje divákovi konkrétní údaje (fakta) o zdravotním stavu volajících diváků (např. problém s tenkým střevem), k nimž přiřazuje diagnózu a následně sděluje prostředek k léčbě zdravotních problémů spočívající jednak v zakoupení kúry od firmy Naděje a jednak v „modlitbě“ moderátorky. Rada dovodila, že odvysíláním pořadu žalobce podporoval chování ohrožující zdraví, neboť někteří diváci si zjištění a rady protagonistky mohli vyložit jako náhradu lékařské péče a zanedbat tak prevenci či léčbu i závažných onemocnění.

Soud se s uvedeným hodnocením shoduje a dodává, že protagonistka pořadu ve vztahu k osobám volajícím se staví do pozice, kdy pouze na základě telefonicky sdělených údajů - jméno a datum narození své osoby a osoby, které chce také zaslat léčebný balíček - je schopna nejen stanovit diagnostiku zdravotních problémů, ale bezprostředně navrhnout i prostředek k jejich léčbě. Vzhledem k závažnosti nemocí (onemocnění střev, ledvin, cukrovka, špatná tvorba enzymů apod.), jež protagonistka diagnostikuje, lze důvodně předpokládat, že v takovém případě by neměla léčba onemocnění volajícího diváka spočívat v zakoupení kúry od firmy Naděje a v „modlitbě“ moderátorky. Takto však je pořad moderátorkou prezentován, i když nyní (ale i ve správním řízení) žalobce tvrdil a tvrdí, že je přeci zřejmé, že člověk s průměrným rozumem si nebude myslet, že by jej takový pořad snad mohl vyléčit, přičemž odkazuje na § 4 občanského zákoníku.

Žalobce staví tedy svou obranu na rozumu a opatrnosti průměrného člověka, avšak celkové zpracování i vyznění pořadu směřuje k podání informace, že i když jde o závažná onemocnění, lze je léčit kúrou od firmy Naděje za pronesení „modlitby“ moderátorkou. Pořad není koncipován jako nadsázka. Nejde ani o zábavný pořad. Předmětný pořad má charakter teleshoppingového bloku. Ust. § 2 odst. 1 písm. r) zákona o vysílání podává definici teleshoppingu, kterým je přímá nabídka zboží, a to včetně nemovitého majetku, práv a

závazků, nebo služeb, určená veřejnosti a zařazená do rozhlasového či televizního vysílání za úplatu nebo obdobnou protihodnotu. Cílem pořadu je tedy nabídka zboží – kúry od firmy Naděje i s prezentací, která onemocnění léčí.

K námitkám žalobce, že nebylo prokázáno, že by na základě tohoto pořadu se volající měl přestat starat o svůj zdravotní stav a že v pořadu není tvrzeno, že by snad volající měli zanedbávat lékařskou péči, že by neměli chodit k lékaři či snad by je měl pořad vyléčit, soud uvádí, že protagonistka pořadu kúru od firmy Naděje prezentuje jako léčebný prostředek, který je adekvátní diagnostice, již sama stanovila. Je zcela logické, že určení prostředku léčby, což protagonistka koná, je způsobilé u adresátů vyvolat dojem, že lékařská péče je již v podstatě nadbytečnou (jinými slovy není důvod navštěvovat lékaře, když prostředek léčby byl již stanoven protagonistkou pořadu), což vyvolává riziko zanedbání lékařské péče.

Soud dodává, že správnou shledal i úvahu Rady, že předmětný správní delikt je správním deliktem tzv. ohrožovacím, tedy postačí i vyvolání nebezpečí ohrožení zdraví, a vznik skutečného následku není k naplnění skutkové podstaty deliktu nutný; není tedy třeba prokazovat, zda skutečně došlo u konkrétních osob k zanedbání zdravotního stavu.

Žalobcův poukaz na podobnost s jinými prvky používanými v alternativní medicíně např. s homeopatií, jejichž účinnost je dle žalobce rovněž sporná, není na místě. Žalobce byl sankcionován za naplnění konkrétní skutkové podstaty správního deliktu a povinností správního orgánu bylo zjistit a posoudit konkrétní okolnosti daného porušení ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání, nikoli posuzovat účinnost jiných (zde homeopatických) prostředků používaných v alternativní medicíně.

Ve třetím žalobním bodu brojí žalobce proti výši uložené pokuty a namítá, že v daném případě chybí prvek zavinění, přičemž Rada ani neuvádí, jak měl žalobce předmětný delikt zavinit a jak mohl ovlivnit jeho obsah.

Jak již bylo uvedeno výše, ustanovení § 48 zákona o vysílání upravuje povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání obchodních sdělení. Odpovědnost provozovatelů vysílání vyplývající z tohoto ustanovení je odpovědností objektivní, případné zavinění nemá význam. Je tedy plně na žalobci jako provozovateli vysílání, aby ve smyslu ust. § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání nezařazoval do vysílání obchodní sdělení, která podporují chování ohrožující zdraví nebo bezpečnost nebo chování, které hrubě ohrožuje ochranu životního prostředí. Z uvedeného důvodu je tedy námitka žalobce poukazující na absenci prvku zavinění lichou.

Lze konstatovat, že Rada se posouzením jednotlivých kritérií při stanovení výše pokuty zabývala na str. 7 – 10 napadeného rozhodnutí, kde hodnotila *povahu vysílaného programu* (teleshoppingový blok byl zařazen do vysílání programu ACTIVE TV, který je programem celoplošným, výhradně teleshoppingovým a reklamním programem zahrnující trvalou komerční nabídku zboží a služeb. Má velmi úzkou programovou profilaci, neboť jeho vysílání tvoří pouze obchodní sdělení), *postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy* (provozovatel je komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání. Principem komerčního vysílání je snaha o maximální sledovanost. Jedná se o provozovatele celoplošného vysílání, avšak nejedená se o provozovatele s dominantním postavením na mediálním trhu), *rozsah, typ a dosah závadného vysílání* (předmětný teleshoppingový blok měl stopáž 120 minut, takže po celou dobu vysílání bloku byl divák vystaven nezákonným tvrzením moderátorky o zdravotním stavu

volajících, která byla předkládána jako definitivní fakta. Moderátorka oznamovala volajícím divákům diagnózu jejich zdravotního stavu, většinou se jednalo o vážná onemocnění, jejichž léčba se neobejde bez lékařské pomoci. Moderátorka nepřipustně vytvářela u diváků mylný dojem, že její osobou diagnostikovaná onemocnění lze vyléčit pomocí čaker a magie, zcela zůstal skryt skutečný zdravotní stav volajících. Rada zohlednila poměrně široký rozsah závadného vysílání – po dobu 120 minut vysílání bloku, což bylo bráno k tíži účastníka řízení, současně Rada zhodnotila nízkou sledovanost tohoto programu), *závažnost věci* (Rada hodnotila závažnost správního deliktu jako vysokou i s ohledem na skutečnost, že tomuto obsahu byl divák vystaven po dobu vysílání v délce 120 minut), *míru zavinění* (účastník řízení byl v minulosti na porušení § 48 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání upozorněn a to upozorněním ze dne 2.9.2014, kde Rada provozovatele upozornila na stejné porušení ustanovení, kterého se dopustil účastník řízení od vysíláním teleshoppingového bloku EZO.TV dne 19.7.2014, kdy předkládal tvrzení o zdravotním stavu volajících jako fakta, čímž podporoval chování ohrožující zdraví a někteří diváci si mohli zjištění a rady protagonistky vyložit jako náhradu lékařské péče a zanedbat prevenci či léčbu i závažných onemocnění. Účastník řízení tedy opětovně se dopustil protiprávního jednání a navíc mohl sám ovlivnit obsah a formu předmětného bloku, neboť předmětný pořad byl vytvořen přímo pro jeho televizní vysílání), *finanční prospěch* (toto kritérium neovlivnilo výši uložené pokuty, neboť k jeho konkrétnímu hodnocení neměla Rada k dispozici dostatek konkrétních podkladů a důkazů).

Rada jako klíčové vyhodnotila kritérium závažnosti daného správního deliktu, které shledala vysoce závažným. Na druhé straně vzala v potaz, že se jedná o provozovatele s nízkou mírou sledovanosti a že se nejedná o provozovatele s dominantním postavením na komerčním mediálním trhu, a proto uložila účastníku řízení pokutu při dolní hranici zákonné sazby.

Námítky ve třetím žalobním bodu neshledal soud úspěšnými, a to z následujících důvodů:

Z ust. § 60 odst. 1 zákona o vysílání vyplývá, že rozpětí, v němž žalovaná mohla uložit žalobci pokutu za předmětný správní delikt, činí 5.000,- Kč až 2.500.000,- Kč. Výši pokuty žalovaná stanovila částkou 300.000,- Kč, tj. ve výši 12 % maximální možné částky.

Soud dospěl k závěru, že Rada stanovila pokutu zcela odpovídající jednotlivým posuzovaným kritériím (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí). Rada přitom zohlednila nejen tzv. přitěžující okolnosti spáchaného deliktu (vysokou závažnost), ale i tzv. polehčující okolnosti (vysílání s nízkou mírou sledovanosti a nedominantní postavení na komerčním trhu). Není tedy pravdivým, že Rada nezohlednila, že žalobce je provozovatelem televize s nízkou mírou sledovanosti, v důsledku čehož nemá ani výrazné postavení na mediálním trhu.

V každé věci je rozhodující, aby správní orgán neopomenul posoudit zákonem daná kritéria, která zákonodárce stanovil právě proto, aby tímto zabránil možné libovůli ze strany správních orgánů. V daném případě však soud konstatuje, že žalovaná své povinnosti posouzení jednotlivých zákonných kritérií dostala. Byť lze připustit, že posouzení jednotlivých kritérií není zcela pregnantní, přesto je třeba konstatovat, že úvaha správního orgánu vztahující se k výši ukládané pokuty je v rozhodnutí obsažena seznatelným a přezkum rozhodnutí soudem umožňujícím způsobem.

K poukazu žalobce, že Radou uložená pokuta ve výši 300 000 Kč je pro žalobce likvidační, soud jednak konstatuje, že námitku tohoto obsahu žalobce ve správním řízení neuplatnil (byť měl možnost se k věci před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit) a jednak v soudním řízení ji blíže nerozvedl, potažmo ani podpořil důkazními prostředky prokazujícími jeho tvrzení o likvidačním charakteru pokuty pro žalobce. Za této situace je třeba uvést, že *míra precizace žalobních bodů*, kterou nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí

a která významně ovlivnila i toto řízení, *do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008- 78). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Soud v daném případě neshledal nic, co by svědčilo o zjevném likvidačním charakteru uložené pokuty ve vztahu k žalobci v míře, aby měl povinnost rušit rozhodnutí ex offio (viz rozhodnutí téhož soudu ze dne 8.3.2011 č. j. 7 Azs 73/2009-84).

Jelikož žalobce navrhl v žalobě, aby soud uloženou pokutu za správní delikt jakožto zjevně nepřiměřenou snížil, nebo od ní vůbec upustil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.11.2005, sp.zn.: 1 As 30/2004-82, takový zásah do uvážení správního orgánu je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s.ř.s., kde soud se chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu jako by jej uděloval sám. Tím, že trest soud sníží či od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu.

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 300.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá závažnosti sankcionovaného jednání i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 60 odst. 1 písm. 1) zákona o vysílání, dle něhož lze uložit za skutkovou podstatu správního deliktu, kterého se žalobce dopustil pokutu v rozmezí od 5 000,- Kč až do výše 2 500 000,- Kč, a která tak znamená uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby. V žalobě sice uvádí žalobce, že uložená pokuta má pro něho likvidační charakter, uvedené tvrzení však nijak nekonkretizuje, potažmo ani nedokládá žádnými důkazními prostředky. Za této situace nemohl soud návrhu žalobce na aplikaci moderačního práva přisvědčit.

Závěrem soud shledává vhodným rovněž uvést, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít nejen represivní, ale i preventivní charakter a to předně ve vztahu k žalobci. Sankce musí s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán, v daném případě zejména zákona o vysílání. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by jí náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.